

Karambol

Šinula som si to lesným tunelom, bicykel ťahal ľahko, vietor ma ovieval. Bola som perfektne rozbehnutá, keď zrazu... puk!

Niečo mi narazilo do pásu prilby, ktorý som mala zapnutý pod bradou.

Padlo mi to do výstrihu.

„Sofia, jaaa! Uhni!“ zapišťala Nina, moja mladšia sestra.

V strachu, že ma to uhryzne, som prudko stisla brzdy a takmer spôsobila haváriu. Len tak-tak ma stihla obísť. Ani ju nezaujímal, čo mi je. Pokračovala ďalej, aby nestratila mamu z dohľadu.

Roztrasenou rukou som siahla do trička a narazila na tú vec.

Medzi tričkom a mnou bola podprsenka.

Nosila som ju krátko, ešte som si na ňu nezvykla.

Až ma obľial studený pot, keď som si uvedomila, že to, čo do mňa narazilo, musí byť v nej. Oboma rukami som ju natiahla čo najďalej od tela a vypleštila oči.

Bála som sa, že to bude osa. Alebo ovad.

Alebo ten čierny chrobák, ktorý, keď sa o niečo obtrie, vyľučuje hnusný smradľavý jed.

Zbadala som to!

Bolo to také... malé... čierne.

Bola to malá čierna mucha. Žila, ale nehýbala sa.

Bola to celkom obyčajná mucha, takých nám už do kuchyne vletelo milión. Nie tučná mäsiarka. Ani tá s lesklým zeleným zadočkom, čo sadá na hovienka.

Mucha v mojej podprsienke bola obyčajne tuctová a úplne neškodná.

Opatrne som ju vybrala von.

Ležala mi na dlani, celkom bezbranná.

„Čo nevidíš, kam letíš?“ prihovorila som sa jej.

Zafúkal vietor a takmer ju odfúklo.

Urobila som z dlane kolísku, aby som muchu pred ním ochránila. Prikrčila sa, akoby sa chcela odraziť a vzlietnuť.

No dvihlo sa jej iba jedno krídlo.

„Si zranená?“ pritiahla som si ruku bližšie k tvári. „Nevieš pohnúť krídlom, asi si sa silno udrela.“

Mucha vystrašene krúžila po mojej dlani a potom zastala. Zdalo sa mi, že sa na mňa prosebne díva. Nemala som to srdce ju len tak vyhodiť.

Prišlo mi jej veľmi ľúto.

Veď nebyť mňa, pokojne by si teraz poletovala po lese.

„Pôjdeš so mnou?“ spýtala som sa.

Mucha sa učupila a ani sa nepohla.

„No dobre, ale kde ťa dám?“ hľadala som voľnou rukou po vreckách niečo, kde by mucha prečkala zvyšok cyklotúry. Našla som pokrkvajúcu vreckovku. Časť zlepenú starými soplíkmi som odtrhla a strčila do pravého vrecka. Do čistej časti som opatrne uložila muchu a strčila ju do ľavého vrecka. Nato sme spolu dupli do pedálov, aby sme dobehli mamu a sestru, ktoré už boli ktoviekde.

Experiment s muchou

V penzióne, kde sme počas cyklovíkendu spali, nebol dobrý signál. Takže som sa hneď nedozvedela, čo by mala mucha dostať na večeru. Alebo na raňajky.

„Mami, čo jedia muchy?“ spýtala som sa opatrne, keď sme šli jesť.

„Fuj, nekaz mi chuť,“ odbila ma.

Potajomky som schovala kúsok mäsa a zemiaka z večere. V kúpeľni som ho ponúkla muche.

„Nie si hladná?“ zašepkala som.

Mucha sa neunúvala vyliezť z vrečkovky.

„Sofia, pusti ma, lebo pustím!“ búchala Nina na dvere. „Čo tam tak dlho robíš?“

Musela som rýchlo niečo vymyslieť. Preskúmala som police, ale nenašla som nič, čo by mi vnuklo nápad. Pod umývadlom bola stará skrinka so zásuvkami. Jednu po druhej som nešíkovne otvárala, ale okrem zabudnutej škatuľky od zápaliiek som nič nenašla.

„Bude ti to musieť stačiť,“ vytriasala som muchu z vrečkovky do škatuľky.

Ale nebola tam!

Stislo mi hrdlo pri pomyslení na to, že som o ňu niekde prišla.

Až o pár sekúnd mi došlo, že sa celý čas babrem so sopľami, pričom mucha čučí vo vedľajšom vrecku v čistom papieri. Zoschnuté sople som vyhodila a konečne vybrala správnu vreckovku.

Do škatuľky som napchala mäso a zemiak. Mucha sa na ne lačne vrhla.

„A už ani bz!“

Počas nekonečnej cesty domov som gúglila: „Mucha domáca patrí medzi dvojkrídlovce, najpočetnejší rad hmyzu...“

To mi nijako nepomôže.

„Muchy prenášajú viac ako sto patogénov, ktoré môžu spôsobiť salmonelózu, choleru, dyzentériu, tuberkulózu, antrax, nákazu parazitmi...“

No, to je fakt super.

„Mucha sa živí tekutou alebo polotekutou stravou.“

Konečne niečo užitočné!

„Zje aj tuhú stravu, ktorú si zjemní slinami alebo zvratkami.“

To fakt?

Opatrne som pootvorila zápalkovú škatuľku. Mäso aj zemiak ostali rovnako veľké. Akoby sa ich mucha ani len nedotkla.

„Nagrcala si si na to?“ skúsila som jej poradiť. „Alebo to oplŕuj.“

„Čo? Treba ti grcať?“ spýtala sa ospalá Nina. Rýchlo som škatuľku zavrela a strčila do vrecka bundy.

„Pokojne môžete driemať. Ešte máme pred sebou asi hodinu cesty,“ zvolala mama za volantom. Nine klesla hlava. Znovu som vytiahla mušiu izbu.

„Nie je ti tam tesno?“ nakukla som dnu.

Mucha sa dívala priamo na mňa.

Zdalo sa mi, že trochu s výčitkou.

„Mám ťa nejako volať? Máš meno?“

Pohla nôžkami.

Pohladila si nimi krídla. A potom aj oči.

Krídla mi urobila bz-bz.

„Bz-bz?“

Mucha sa prešla hore-dole. Znovu si poškrabkala obrovské oči a zabzučala trochu dôraznejšie.

„Bzzzu?“

Mucha bzukla znova, ale kratšie.

„Aha, takže iba Bzu. Voláš sa Bzu?“

Mucha sa ani nepohla.

„Kto mlčí, ten svedčí,“ povedala som, ako hovorievala mama. „Bzu je pekné meno.“

Tuším takto nejako si zvieratá hľadajú svojich ľudí. Prídu k nim a už neodídu. Túlavé mačky alebo psy.

Akurát, že mňa si našla mucha.

A ja si ju chcem nechať.

Najlepšie navždy.

Experiment so Sofiou

Napísala Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Petra Lukovicsová

Vydalo vydavateľstvo Albatros v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9,
Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2037

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafická úprava Peter Gála

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.